

HOI!

Ik ben Tim. Ik ben 31 jaar.

Ik ben gelukkig met mijn vriendin Elske en mijn zoon Dez.

Ik ben pas van Amsterdam terug naar Friesland verhuisd.

Vroeger woonde ik in een klein dorpje: Wijnjewoude.

Ik werd er in 1987 geboren en drie jaar later volgde mijn broertje Rick.

Ik heb een lieve moeder, of 'mem' zoals we in het Fries zeggen, en een lieve vader, 'heit'.

Toen ik zes jaar was besloten mijn ouders uit elkaar te gaan. Mijn vader verhuisde naar Bakkeveen en hij nam onze hond Mitch mee. Ineens woonde ik in twee huizen, vierde ik twee keer mijn verjaardag en zag ik mijn vader om de twee weken.

Het is niet niks als je ouders gaan scheiden. Je vraagt je af of het misschien jouw schuld is. Of je het had kunnen voorkomen. Je hoopt dat je ouders weer bij elkaar komen, dat het misschien maar voor even is. Je mist je moeder als

je bij je vader bent en je mist je vader als je bij je moeder bent.

Ik heb besloten om mijn verhaal te vertellen, omdat er zo veel kinderen zijn die hetzelfde meemaken. Die zich onzeker, verdrietig, boos en machteloos voelen. Ik wil delen wat ik heb meegemaakt, zodat die kinderen – misschien jij wel – zich minder alleen zullen voelen.

Ik neem je mee naar Wijnjewoude en Bakkeveen, naar het voetbalveld, naar de speeltuin en de videotheek. En ik moet toegeven dat het spannend is om zomaar je verhaal te vertellen. Maar het helpt als je merkt dat je familie achter je staat. En het is fijn om je gedachten te delen, en om er dan achter te komen dat je niet alleen bent.

Ieder gezin is anders. Iedere vader is anders. Iedere moeder is anders. Ieder verhaal is anders. Dit is mijn verhaal.

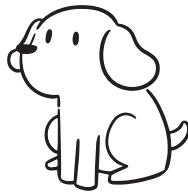

Australian
MADE IN ITALY
BY L'ALPINA
MILANO

TENNIS

BOVEN AAN DE TRAP

Als je ouders ruziemaken

'TIM, NIET TE HARD,' riep mama.

Pff, ze zijn ook altijd zo sloom, dacht ik. Ik kon niet wachten om de olifanten te zien. Mijn lievelingsdieren in de dierentuin.

Papa en mama liepen op hun gemak achter me aan. Mama duwde de kinderwagen met Rick erin. Volgens mij wist hij niet eens het verschil tussen de olifanten en de nijlpaarden. Hij was pas twee.

'Kijk eens, Rick,' zei papa, 'zie je die lange nekken daar boven de bomen uitsteken? Dat zijn de giraffen.' Hij wees.

'Raf!' kraaide Rick.

'Eerst naar de olifanten!' Ik trok aan papa's arm.

'Ja ja, rustig maar, Tim.' Hij lachte. 'Je lijkt Mitch wel als hij uitgelaten wil worden.'

Mitch was onze hond en mijn beste vriend. Toen ik nog een peuter was speelden we al samen in de tuin. Dat vond ik heel leuk volgens mama, totdat Mitch in mijn luier beet. Dan moest ik heel hard huilen.

Jammer genoeg mocht Mitch niet mee naar de dierentuin. Honden konden de andere dieren misschien bang maken. Stom. Alsof een olifant zou schrikken van een

hond. Bovendien was Mitch de liefste hond die ik kende, dus die zou de andere dieren echt geen kwaad doen.

‘Er is een kleintje bij!’ Ik klom bijna over het hek van enthousiasme. ‘Kijk dan, heit! Een babyolifant!’

‘Wat een lieverd,’ zei mama. Ze tilde Rick uit de kindervagen, zodat hij het beter kon zien.

‘Bijna net zo lief als jij,’ grinnikte papa en hij aaide over mijn hoofd.

Zondag was mijn favoriete dag van de week. Meestal hoefden mijn ouders dan allebei niet te werken of te trainen. Het allerleukst vond ik het als we ergens naartoe gingen. We vertrokken al vroeg, met zijn vieren in de auto, en mama pakte allemaal lekkere dingen in. Ik zat altijd met Rick achterin. Mama begon vaak te zingen en dan deden wij mee. Of, nou ja, toen Rick nog zo klein was schreeuwde hij alleen af en toe een woordje.

‘Hoe denk je dat hij heet?’ vroeg ik.

Papa liep naar het bordje waar altijd alle informatie over het dier op staat. ‘Hm... hier staat het niet,’ zei hij terwijl hij las. ‘Wist je dat je olifanten kunt herkennen aan de grootte van hun oren?’

‘Jahaa, natuurlijk.’ Ik zuchtte. We waren hier al zo vaak geweest, ik wist alles van de olifanten. ‘De Aziatische oli-

fant heeft kleine oren en de Afrikaanse grote.’

‘Heel goed.’ Papa knikte.

Mama zette Rick weer in de kinderwagen en we liepen verder. Mijn broertje zwaaide met de plastic giraffe die hij de vorige keer dat we hier waren had uitgekozen in het winkeltje bij de ingang. ‘Raf, raf!’ riep hij.

‘Rick heeft ook een lievelingsdier,’ zei mama.

We liepen langs de pinguïns en de stokstaartjes. En papa kreeg de slappe lach bij de chimpansees. ‘Haha! Zie je die ene, hij probeert het eten van die andere te stelen, maar het lukt niet.’

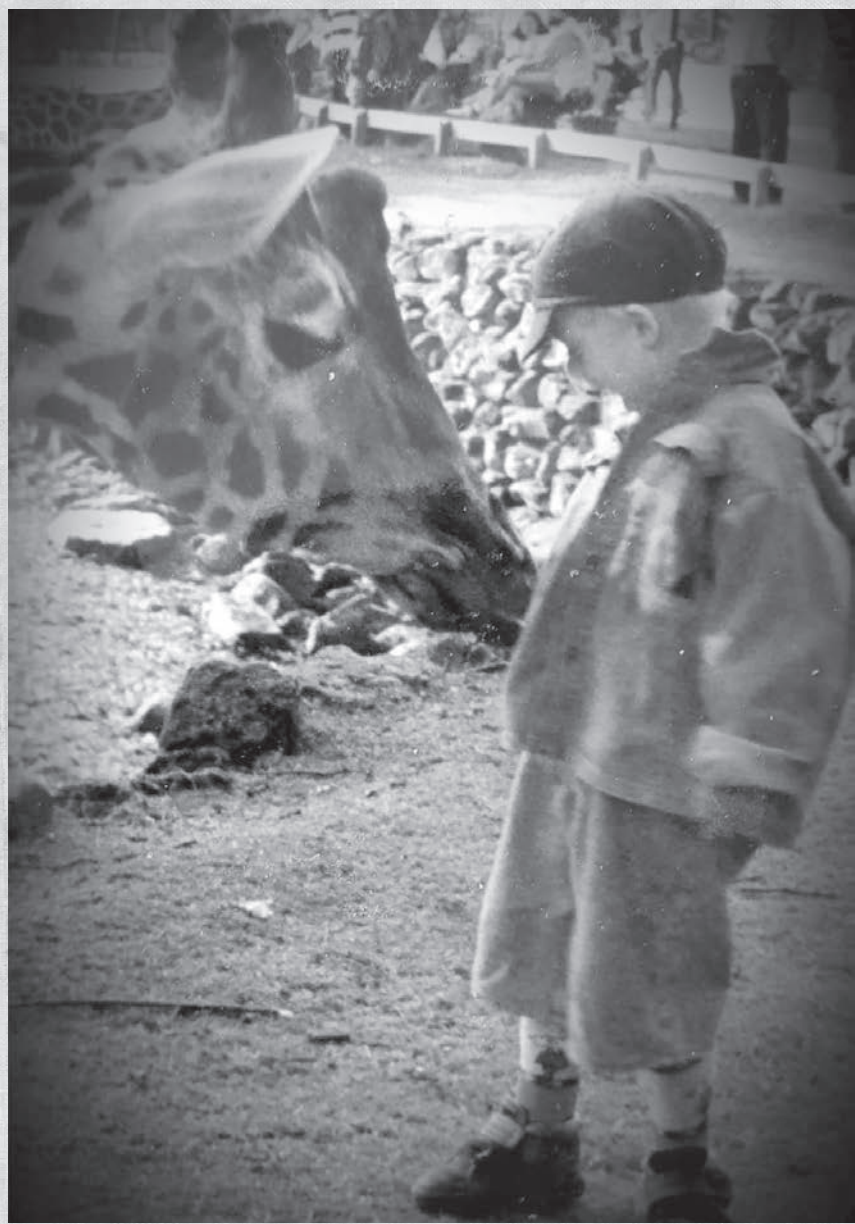
Ik snapte niet zo goed wat papa nou zo grappig vond aan die apen, maar hij moest ook altijd heel hard lachen als er tijdens het schaatsen iemand onderuitging. Dat snapte ik eigenlijk ook niet.

Vlak bij de apen was een speeltuin, met een groot klimrek met touwbruggen en netten. ‘Ik ga even spelen,’ zei ik en ik rende naar de touwladder.

Mijn ouders gingen aan een tafeltje op het terras naast de speeltuin zitten en bestelden een kopje koffie.

Thuis klom en klauterde ik altijd in de gymzaal van mijn moeder. Ze gaf turnles en was bijna elke dag in de zaal te vinden. De turners kenden me inmiddels wel. Ze hielpen

me soms als het me niet lukte om omhoog te klimmen in de lange touwen die aan het plafond hingen. Ik vond het leuk in de turnzaal. Eigenlijk was het gewoon een soort grote speeltuin, net als deze in de dierentuin.

‘Kijk, mem!’ schreeuwde ik, terwijl ik via het net verder naar boven klom.

Mama stak haar duim op. ‘Duidelijk een zoon van je moeder.’

Papa keek zogenaamd boos. Stiekem hoopte hij dat ik zou gaan voetballen, zoals hij. Hij ging zelf elke week een paar keer trainen en dan was hij laat thuis. Op zaterdag ging ik wel eens met mama naar een wedstrijd kijken. Mijn vader was heel goed, hij had profvoetballer kunnen worden, zei zijn coach.

‘Kom je, Tim?’ Papa ving me op onder aan de glijbaan. ‘Dan gaan we weer naar huis.’

‘Gaan we patat eten?’

‘Zeker, zonder patat is een dagje uit niet compleet.’

Juichend rende ik naar mama en Rick. Papa liep glimlachend achter me aan.

Nog voordat mama de sleutel in het slot stak, begon Mitch al te blaffen.

‘Hé, jongen, heb je ons gemist?’ Mama knielde voor hem op de grond en kriebelde hem in zijn nek.

‘Ik leg meteen Rick even op bed,’ zei papa. ‘Ga jij ook alvast je tanden poetsen, Tim?’

‘Ah, mag ik nog heel even met Mitch spelen, heit? Alsje-blijft?’

‘Nee, Tim. Het is al laat en het was een lange dag. Je moet morgen weer naar school, dus ga je tanden maar poetsen.’

‘Ik mag ook niks van jou! Ik wil met Mitch spelen. Heel even maar, vijf minuten.’

‘Nu ophouden, Tim. Ik ga je broertje op bed leggen en jij gaat je tanden poetsen.’

‘Laat hem toch even,’ suste mama. ‘Vijf minuutjes met die hond knuffelen kan toch wel?’

‘Ik zeg toch net dat hij zijn tanden moet gaan poetsen.’

‘Kom maar, Tim.’ Mama stond op en liep naar het aanrecht. ‘Als je nu heel goed je tanden poetst en rustig blijft zitten, mag je daarna Mitch nog een heel grote knuffel geven.’

Mokkend pakte ik mijn tandenborstel uit het kastje. Eén knuffel na het tandenpoetsen is niet hetzelfde als spelen, maar het was in ieder geval beter dan niks.